

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 13 listopada 2018 r.

Pozwem z dnia 21 września 2016 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (dalej: (...) „S.F.I.Z.”) wniósł o zasądzenie od M. S. kwoty 4.206,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzona pozwem powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. Sp. j. , a następnie (...) Finanse Sp. z o.o. - umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 grudnia 2015 r. Pozwany zobowiązał się wówczas do zwrotu udzielonej mu pożyczki wraz z kosztami, opłatami oraz odsetkami (w wysokości 8,00% w stosunku rocznym) w 18 ratach miesięcznych po 448,94 zł każda. Pozwany odstąpił od umowy pożyczki w terminie 14 dni od jej zawarcia powiadamiając wierzyciela poprzez przesłanie wypełnionego formularza odstąpienia. Pozwany nie zapłacił jednak kwoty składającej się na kwotę pożyczki. W dniu 11 września 2015 r. (...) Finanse Sp. z o.o. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu od pozwanego na rzecz powoda. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 4.000 zł tytułem spłaty kapitału, kwota 37,67 zł tytułem odsetek umownych oraz kwota 169,07 zł tytułem odsetek naliczonych po wypowiedzeniu umowy. Pozwany pomimo wzywania go do spłaty zadłużenia nie dokonał tego.

(pozew – k. 2-4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 września 2016 r. Referendarz Sądowy tutejszego Sądu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 29)

Sprzeciwem od powyższego nakazu zapłaty pozwany M. S. zaskarżył ów nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut braku podstaw do żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany zarzucił, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu prawo do żądania od pozwanego owej kwoty. Ponadto pozew został złożony z nieprawidłowym adresem pozwanego. Pozwany wskazał, że powód nie załączył do pozwu żadnego wezwania do zapłaty, ponadto nie został on poinformowany o zawarciu umowy cesji wierzytelności, jak i nie otrzymał zestawienia wyjaśniającego skąd bierze się kwota wymieniona w pozwie. Ponadto powód nie wykazał, że wezwanie do zapłaty dotyczy kwoty dochodzonej pozwem oraz nie podjął próby wykazania zasadności swoich roszczeń.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 40-41v.)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 30 listopada 2015 r. we W. M. S. (pożyczkobiorca) zawarł z (...) Sp. z o.o. Sp. j. z siedzibą we W. (pożyczkodawca) umowę pożyczki o nr (...). Pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 7.600 zł na okres do dnia zawarcia umowy do dnia 1 czerwca 2017 r. (§ 1 ust. 1 umowy). Wypłata pożyczki miała nastąpić w dwóch transzach, tj. pierwszej w wysokości 4.000 zł oraz drugiej w wysokości 3.600 zł po upływie 14 dni od dnia zawarcia umowy (§ 2 ust. 1 umowy). Z tytułu zawarcia umowy pożyczkobiorca zobowiązany był do ponoszenia w umowie opłat, w tym opłatę przygotowawczą w kwocie 520 zł i opłatę prowizyjną w kwocie 3.080 zł (§ 2 ust. 4 umowy). Oprocentowanie pożyczki wynosiło 8,00% w stosunku rocznym. Kwota naliczonych odsetek od kwoty pożyczki wynosiła 482,68 zł (§3 ust. 1 i 2 umowy). Spłata pożyczki miała nastąpić wraz z odsetkami w 18 ratach miesięcznych równych, w wysokości 449,04 zł, płatnych w terminie do dnia 1 każdego miesiąca począwszy od dnia 4 stycznia 2016 r. (§ 5 ust. 1 umowy). Pożyczkobiorcy przysługiwało prawo do odstąpienia od umowy pożyczki bez podania przyczyny w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. W przypadku odstąpienia umowę pożyczki uważać

miano za niezawartą, a pożyczkobiorca zobowiązany był do zwrotu pożyczkodawcy kwoty pożyczki obejmującej pierwszą transzę w terminie nie później niż 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu wraz z odsetkami naliczonymi za okres od przekazania pierwszej transzy pożyczki do dnia jej zwrotu. Dzienna wysokość naliczonych odsetek wynosiła 0,88 zł. W razie przekroczenia terminu zwrotu pożyczkodawca miał wezwać pożyczkobiorcę do zwrotu kwoty pożyczki wraz z umowni odsetkami za okres spóźnienia, naliczanymi od 31-go dnia licząc od dnia założenia oświadczenia o odstąpieniu (§ 9 ust. 1 i 3 umowy). W zakresie nienormowanym umową pożyczki miały zastosowanie odpowiednie przepisy Kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (z wyjątkiem art. 59) oraz ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (§ 12 ust. 1 i 2 umowy).

Na rzecz M. S. została wypłacona pierwsza transza pożyczki w kwocie 4.000 zł.

(dowód: umowa pożyczki – k. 5-6v., informacje o kliencie – k. 7, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 8-9v., tabela opłat i prowizji – k. 10)

W dniu 14 grudnia 2015 r. M. S. złożył (...) Sp. z o.o. Sp. j. oświadczenie o odstąpieniu od umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 1 grudnia 2015 r. na załączonym do umowy pożyczki formularzu (stanowiącym załącznik nr 3).

M. S. nie zwrócił na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. j. kwoty udzielonej pożyczki

(dowód: odstąpienie od umowy pożyczki gotówkowej – k. 11-12)

W dniu 11 września 2015 r. (...) Sp. z o.o. Sp. j. zawarła z (...) S.F.I.Z. umowę przelewu wierzytelności przedmiotem, której były wierzytelności spółki z tytułu dłużników w związku z zawartymi umowami pożyczek, w tym wierzytelność w stosunku do M. S. na kwotę 4.037,67 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 14-16v., wykaz wierzytelności – k. 21, oświadczenie o dokonaniu cesji praw – k. 22)

(...) Sp. z o.o. Sp. j. przekształciła się w (...) Finanse Sp. z o.o.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny nie był de facto w sprawie sporny i ustalono go na podstawie niekwestionowanych dokumentów. Nie budziły one wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 720 k.c. w zw. z art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U..01.100.1081 z póź.zm).

Wspomniany art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wysokość żądanej przez powoda kwoty jak i sposób jej wyliczenia nie budzą wątpliwości, wszak znajdują uzasadnienie w przedłożonej umowie pożyczki, która wskazuje sposób wyliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Poza tym pozwany nie kwestionował wysokości zadłużenia.

W sprawie bezsporna była okoliczność zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwanym M. S. a poprzednikiem prawnym (...) S.F.I.Z. - (...) Sp. z o.o. Sp. j. Pozwany powyższego nie kwestionował, jak i dokumentów przedstawionych przez powoda. Bezsporne było również, że kwota udzielonej pożyczki została pozwanemu wypłacona

na mocy postanowień umowy, jak również to, że pozwany nie zwrócił kwoty udzielonej mu pożyczki (tj. pierwszej transzy pożyczki) i w ten sposób nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania. Pozwany nie zaprzeczał także temu.

Sąd nie miał także wątpliwości, że stronie powodowej przysługuje legitymacja czynna do wytoczenia powództwa w sprawie. Cesja wierzytelności wynikała z przedłożonych na tę okoliczność dokumentów, z których jednoznacznie wynikało, że powód nabył ostatecznie wierzytelność przysługującą wobec pozwanego z tytułu zwartej przez niego umowy pożyczki o nr (...). Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki.

Wskazać należy, że ogólnikowe zaprzeczenie wszelkim twierdzeniom powoda za wyjątkiem wyraźnie przyznanych – które pozwany poczynił w sprzeczności - nie jest skuteczne. Jak podnosi się bowiem w orzecznictwie - nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozewem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 09 lipca 2009r., III CSK 341/08, LEX nr 584753, oraz z dnia 20 listopada 2014r., V CSK 78/14, LEX nr 1567490).

Pozwany podnosił szereg zarzutów, jednakże w ocenie Sądu żaden z nich nie okazał się skuteczny. W pierwszej kolejności odnosząc się do adresu pozwanego, który to – jego zdaniem – został wskazany w pozwie błędnie należy podnieść, że pozwany i tak odebrał korespondencję sądową kierowaną do niego. Myli się również pozwany co do braku w aktach sprawy wezwania pozwanego do zapłaty – wezwanie takie znajduje się na k. 26 akt sprawy. Ponadto pozwany sam przyznał istnienie wezwania do zapłaty, albowiem podniósł, iż wezwanie to nie dotyczy kwoty objętej pozewem. W wezwaniu tym jest wskazane nazwisko pozwanego, jak również przedstawiona jest szczegółowa tabela informacyjna dotycząca zadłużenia pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...) na kwotę 4.131,77 zł. W wezwaniu tym również oznaczono pierwotnego, jak i aktualnego wierzyciela.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że w sprawie wykazane zostało, że (...).S.F.I.Z. posiadał wobec pozwanego wierzytelność, wykazana została skuteczność jej nabycia przez powoda oraz jej wysokość.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o powołane przepisy, należało orzec o uwzględnieniu powództwa, co znalazło wyraz w punkcie 1 wyroku, o odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 19 września 2016 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty złożyły się 100 zł – tytułem opłaty sądowej od pozwu 1.200 zł – tytułem wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu (z pouczeniem)